

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXXI. évfolyam

2020. október-november-december

570. szám

‘*Vitam et sanguinem*’ - Még utoljára...

Kaliforniában élek, de a 2020-as Covid-járvány előtt szinte minden évben elutaztam Budapestre és Bécsbe. Bécsben ritkán hagytam ki a lehetőséget, hogy átmerengjem az európai történelem évszázadait, lassan végigsétálva a Kapuzinergruft folyosóin. Közel 30 év alatt sok magyar nyomot láttam, például leveleket, melyeket gyermekek írtak Sissi császárnőnek...

Amelyik szarkofág a legjobban megragadott a kezdetektől fogva, a többi közül kiemelkedik és mindnél díszesebb, Mária Terézia császárnőé. Ausztria tisztelettel adózik egykori uralkodói közül az egyik legelismertebbnek, akinek élete Magyarországot is megérintette. A legenda szerint minden oldalról ellenséggel körülvéve, az újonnan megkoronázott Mária Terézia megjelent a magyar Országgyűlés előtt és katonai segítséget kért Magyarországtól, karjában tartva az alig néhány hónapos József koronaherceget. Az alkalom olyan hatással volt a résztvevőkre, hogy a Magyar vezetők egybehangzóan megfogadták: „*Vitam et sanguinem pro rege nostro*”, azaz „*Életünket és vérünket királyunkért!*” (a törvénykönyvben csak "királyra" volt kitétel). Ekkor 1741-et írtunk.

Először az 1990-es évek elején, mint újonnan végzett kaliforniai ügyvéd utazhattam Bécsbe Los Angelesből, és fedezhettem fel a Kapuzinergruft folyosóit. Közeledve előre láttam a szarkofágok közül a legnagyobbat, a legdíszesebbet. Először azt hittem, hogy csak a gyenge megvilágítás végett, de mintha egy kis csokor friss viragot látnék rajta, egy magyar nemzetiszín selyemszalaggal. Közelebb érve láttam, hogy ez a legelegánsabb sírhely Mária Teréziáé. A szalag valóban piros-fehér-zöld volt, rajta arany betűkkel: "A magyar huszárok".

Az ezt követő években gyakran visszatértem a Kapuzinergruftba és minden alkalommal friss

Hadak Útján Bajtársi Híradó -
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.
Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Innsbruckban 1947-ben.
World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical
Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599
Kiadó és szerkesztő/Publisher and Editor: Dr.
Tóth Gergely, MHBK központi vezető
Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto
Pénztáros: Borbás Erzsébet

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely
6291 Bay Club Dr., #3
Fort Lauderdale, FL 33308, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com
Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Minden címváltozást kérünk az alábbi címre:

Mátrai Géza
P.O. Box 5762, Station "A"
Toronto, ON
M5W 1P2, Canada
VAGY email: gmhuncan@hotmail.com

Minden lapfenntartási hozzájárulást, Zrínyi

Alap járadékot kérünk az alábbi címekre
kiállítani, lehetőleg USA dollárban:

- 1. USA/Kanada csekken:** egyelőre
Gergely Toth névre kiállítva, a szerkesztő
címére postázva (a Memo-ba: MHBK)

- 2. Banki átutalással az USA-ból:**

Routing nr. [for Wire transfers]: 021000021
Account nr.: 638360377
(Routing nr. [for ACH transactions]: 267084131)

- 3. Banki átutalással máshonnan:**

Swift code: CHASUS33
Account nr.: 638360377
(JPMorgan Chase Bank, 383 Madison Ave., New
York, NY 10017)

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomról:

- Simonyi László volt kp. vezetőnk köszöntése
- Az emigrációs csoportok hírei
- Két könyvajánlás
- Goór György az II. Világháborúról
- Vezetőváltás a HOHE élén
- Megemlékezések, programok az ősz folyamán
- Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

virágot találtam a szarkofág alapzatán, a huszárok szalagjával. Természetesen egyik alkalommal sem láttam, hogy ki hozta a virágokat, de fiatalemberként elképzeltem egy kis csoport huszárt, akik a háború végén Ausztriába menekültek, majd rendszeresen megjelentek itt, eleget téve egy régi fogadalomnak.

A szerző felvétele

Az évtizedek teltével a virágok kevesebbek voltak és ritkábban cserélődtek. Éreztem, hogy a huszárok fogyatkoznak, míg valószínűleg már csak egy utolsó idős úr maradt, aki hajlott háttal, de szilárd erényekkel, még mindig lement a Kapuzinergruftba.

Aztán jött 2019, a legutóbbi látogatásom, még mielőtt a járvány megghiúsította a nemzetközi utazásokat. Mária Terézia felé közeledtem. A szarkofág ott volt, de virágok és szalag már nem. Úgy tűnik, az utolsó itteni magyar huszár is csatlakozott bajtársaihoz a Hadak Útján...

Dr. F. D.

**Minden kedves bajtársunknak és olvasónknak áldott karácsonyt és békés új évet
kíván szeretettel a szerkesztő.**

A központi vezető üzenete

Kedves Bajtársak, kedves Olvasóink, tisztelt Érdeklődők!

Hosszú, szép hagyomány folytatásaként írom első kp.-i vezetői üzenetemet e lapban. Szerkesztőként már sokszor hozzászóltam röviden egyes írásokhoz, vagy kívántam áldott ünnepeket, de most már mint az MHBK továbbvivője is jelentkezem.

Lapunk, **az 1949-ben Tirolban elindított Hadak Útján** eleinte, s még hosszú évtizedekig, a havonkénti-kéthavonkénti megjelenés idején, főként a vörös áradat elől nyugatra menekült m. kir. honvédség tagjainak személyes beszámolóiból, harci események leírásából állt, amit részben az a jogos szándék is vezérelt, hogy a hazai kommunista történetírás hazugságait és rágalmaikat kiigazítsa és helyretegye. Ez kiegészült az akkor még nagy terjedelemben megjelenő aktuális hírekkel, melyek a nagyszámú MHBK-csoport életét és napi tevékenységét ismertették. Ne feledjük, hogy az MHBK tulajdonképpen világszervezetként indult, mivel katonáink sok helyre szóródtak szét. Miután a II. világháborút követően az Ausztriában és Németországban létesített számos ún. DP-s („displaced persons”, azaz hontalan) tábor – pl. Passau-Waldwerke, Plattling, Kellerberg, Pfeffernitz, Osterode, hogy csak a legismertebbeket említsük – megszűnt, mert lakóik sokéves várakozás után végre új befogadó hazára leltek, szóval ennek következtében az MHBK-nak csoportjai létesültek szinte minden Nyugat-Európai országban, Ausztráliában, Kanadában, az USA-ban, Argentínában, Brazíliában, Venezuelában, Chilében, s talán még Új-Zélandon és Dél-Afrikában is.

A helyzet azonban mára, 75 évvel a háború vége és 73 évvel a szervezet megalakulása utánra megváltozott, és a hangsúlyok is áthelyeződtek. **Továbbra is működnek csoportjaink** az Egyesült Államokban, Kanadában, Brazíliában, Argentínában, Ausztráliában, Franciaországban és Ausztriában, létszámuk és főleg az eredeti m. kir. tagságuk viszont érthetően lecsökkent. Arra kérem e még meglévő csoportok vezetőit és tagjait, hogy lehetőségeik szerint folytassák a hagyományőrző munkát a megszokott keresztény-nemzeti szellemben, s igen remélem, hogy a közeljövőben lesz alkalmam személyesen felkeresni legalább néhányukat.

Másrészt, a vasfüggöny eltávolítása után örömteli módon lehetővé vált **a hazai katonai hagyományőrző szervezetekkel (élükön a HOHE-val) való kapcsolatok** kiépítése, így a lapba érkező beszámolók jó része már az ő csoportjaiktól érkezik. Itt külön köszönetet mondok minden ilyen szervezetnek azért, mert sokszor mostoha körülmények között, a nemzetellenes erők támadásai vagy fanyalgása ellenére kitartóan végzik munkájukat a rendszerváltás óta, legyen szó ismeretterjesztésről, hadisír-gondozásról,

könyvbemutatók szervezéséről, vagy nemzeti ünnepeink és évfordulóink méltó megtartásáról.

Mindamellet szeretném kapcsolatunkat szorosabbra fűzni **a m. kir. csendőrség emlékét ápoló két szervezettel** is, az emigrációs MKCsBK-val, mely egyedülállót alkotott a hatalmas terjedelmű és szó szerint hiánypótló **csendor.com honlap létrehozásával**, és a hazai alapítású McsBE-vel is, melynek eddigi vezetője, **v. Ságvári Pál ny. alezredes** nemrég adta át a stafétabotot – köszönjük sokéves munkáját! Nekik jutott a legnehezebb feladat, hiszen a kommunista hatalom által testületileg elítélt és megbélyegzett csendőrség jogi rehabilitálása ímmel-ámmal megtörtént ugyan, egyéb – politikai vagy erkölcsi – támogatásukra azonban továbbra is igen kevesek vállalkoznak.

Végül pedig arra kérem csoportjainkat és egyéni olvasóinkat, hogy továbbra se feledkezzenek meg **az e lap nyomtatását és postázását lehetővé tevő Zrínyi Alapra** való befizetésekről (nemrég érkezett meg az egyik legaktívabb, az adelaide-i csoportunk hozzájárulása – köszönjük!).

Üzenetem zárásaként pedig arra kérek mindenkit, hogy **bátran küldjenek anyagot a Hadak Útján oldalaira**. Ha valakinek még vannak személyes m. kir. vagy II. világháborús ill. azt követő emlékei, ne habozzanak, hiszen ami ezt illeti, az utolsó órákban vagyunk. Nem is kell, hogy ezek „teljes” történetek vagy hosszú leírások legyenek, egy-egy megmaradt, érdekesnek tartott emlékfoszlány is közlésre méltó kincs lehet. De szívesen fogadunk minden más, a magyar honvédelemmel kapcsolatos (beleértve ’56-ot is) anyagot vagy írást, vagy akár fényképet is. Ezeket előre is köszönöm, s csak az a kérésem, hogy ezeket – lehetőség szerint – sima word-formátumban vagy egyszerű email-szöveggként küldjék el. (Képek esetében szkennelt vagy lefotózott változat és a .jpeg formátum a legcélszerűbb.)

Áldott karácsonyi ünnepeket és békés, sikeres, folytatódó magyar felemelkedést hozó 2021-et kívánok mindnyájuknak szerte a világban,

Dr. Tóth Gergely

Februárra tekintve:

Dobai Miklós: “Nincs kerek évforduló, de az ország nagyjaira akkor is emlékezni kell. **Most van évfordulója, hogy** nagy önuralommal viselt méltatlan és igazságtalan portugáliai száműzetésben, Estorilban elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország volt kormányzója.”

Goór György VRNT, az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának volt vezetőjének levele Sydney-ből:

Kedves Gergő! Tisztelt Központi Vezető Úr!

Fogadd jókívánságaimat új tisztséged vállalásához. Segítsen a Mindenható ebben a munkában!

Ahogy a legutóbbi lapszámban olvastam, megint eggyel kevesebben vagyunk! Benedek "Blöki" is bevonult Csaba királyfi seregébe. Nyugodjon békében! Évfolyamtársam volt, ő Sopronban, én Pécsen kezdtem 1936-ban. Két évig együtt voltunk Kőszegen. Már akkor kiváló sportoló volt. A hadapródiskolák újjászülésével Marosvásárhelyre került a gépkocsizó gyalogsághoz, majd átkerült Pécsre. Sopronban Benkő Tibor százados, 1932-es Los Angeles-i olimpián, öttusázó fedezte fel benne és öccsében, Gáborban a tehetséget és indította el a Benedek testvéreket az öttusa világ bajnokság tetejére. Blöki könyvet írt saját életéről, amit Dr. Szakály Sándornak ajándékoztam, mikor az öttusázók életét kutatta. Örülök, hogy évfolyamtársunk, Molnár Dezső is ott volt a temetésén.

Bajtársi szeretettel Gyurka

Szeretettel köszöntjük volt központi vezetőnket, Simonyi Lászlót (Chicago), aki január 6.-án tölti be 88. évét. Eddigi munkáját ismételten köszönjük, és a Jóisten adjon neki még sok tevékeny évet!

Laci bátyánk nagy katonai hagyományokkal rendelkező családban nőtt fel: unokanővére férje gyal. százados volt, doni és aradi veterán, egy másik unokanővére férje pedig repülő százados. Apai nagynénje férje szintén repülő százados, aki 1944-ben önként lépett be a Szt. László Hadosztályba. Sohasem láthatta egyetlen fiát, aki 1944 végén született, mert elesett a letkési hídfőben...

Volt központi vezetőnk munkáját ismerte el a Honvéd Hagyományőrző Egyesület

Simonyi László sorai Nagy László Gerő ny. ezredeshez, a HOHE alelnökéhez

Kedves Lacikám! Nagy meglepetés ért ma délután, amikor felbontottam hozzám intézett leveledet. A Díszlevél gyönyörű és az a kis aranyérem könnyet csalt ki öreg szemeimből. Nagyon köszönöm ezt a bajtársias figyelmet s felejthetetlen marad nekem még megmaradó életemben. S ha lesz valami ünnepi alkalom, büszkén és szeretetteljes köszönettel fog emlékeztetni engem azokra a jó magyar bajtársakra, akikkel a Te jóvoltodból Hazánkban találkozhattam 2006-ban. Kézcsókkal Katikának és szép leányaidnak, ölelés az unokáknak s Neked, Simonyi Laci

Február 25.-e a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja – soha nem felejtethetünk! Szintén kegyelettel emlékezünk az 1945 február 11.-i budavári kitörés évfordulójára, a Jóisten nyugosztalja a hős védőket.

Egy kép a múltból

Mátrai Géza, lapunk torontói elosztója és postázója küldte be ezt a képet, melyen édesapja is látható, köszönjük. Másoktól is szívesen közlünk hasonló hadtörténelmi értékű fotókat.

Lókérdő és lóellátó osztály, Vinnicja, Ukrajna, 1941-42. Dr. Madaras Géza állatorvos, ittebei Kiss Miklós huszár százados és Dr. Mátrai Géza állatorvos

Ünnepi megemlékezés Kölnben

A Kölnben élő magyarság is méltó módon emlékezett meg az 1956-os forradalom és szabadságharc 64. évfordulójáról. A program koszorúzással kezdődött a Magyar Ház udvarában elhelyezett 56-os emlékkeresztnél, ahol a magyar katolikus gyülekezet nevében az Egyháztanács Elnöke, dr. Szathmáry Csaba, a Vitézi Rend nevében pedig v. Hegyi Gábor országos törzskapitány helyezett el koszorút. A szigorú járványügyi előírások miatt idén csak két szervezet képviselői lehettek jelen a megemlékezésnél.

A program a Szent Apostolok bazilikában, a magyar misék helyén folytatódott, ahol az egybegyűltek ünnepi szentmisén imádkoztak ’56 áldozataiért, majd Brezóczi Gabriella zongoraművész tolmácsolásában halhattunk zenés-irodalmi estét Beethoven-programmal. Sajnos, a hatályos törvények miatt csak 25 családnak szabadott az ünnepségen részt venni.

Köln Németország negyedik, Észak-Rajna Vesztfália szövetségi tartomány legnagyobb városa. A Rajna menti településen található a híres dóm, a kölni katolikus érsekség székhelye. Ma a lakosság mintegy fele katolikus. Az egyház pedig számos iskolát és szociális otthont működtet, a Kölni Egyetem egyike Európa legrégebbi egyetemeinek.

Hagyományos jótékonyági koncert Kölnben, immáron nyolcadik alkalommal

A szigorú higiéniai körülmények miatt az ünnepi szentmisébe ágyazva került sor az idei jótékonyági koncertre Kölnben, november 22.-én a Szent Apostolok bazilikában. A Ruhr-vidéki és Rajna-menti katolikus magyar közösség művészei a Gyulafehérvári Főegyházmegye idős, beteg papjait segítő alapítványnak gyűjtöttek. A díszes bevonulás zenei aláfestését v. Hegyi Gábor (ECHO Klassik-díjas) barokk trombitaművész vállalta orgona kísérettel, majd Msgr. Lukács József plébános olvasta fel a gyulafehérvári érsek, dr. Kovács Gergely köszöntő levelét. A szentlecke előtti zsoltárt Prof. Zentai Csilla énekelte zongora kísérettel, majd a meditációt Brezóczi Gabriella zongoraművész és Tóth Ágnes musical énekes tolmácsolásában hallhattunk. A következő meditációt Mustos Edit adta elő fuvolán, majd az áldozást Mavrák Béla tenor prezentálta. A zárómeditációt Pece Szilveszter játszotta harmonikán. A kivonuláson a zongoráé lett ismét a főszerep, Hiroyuku Hayashi előadásában hallhattunk egy Chopin-balladát.

A koncertet a Kölni Érsekség Magyar Lelkészsége és a Vitézi Rend szervezte, a BUOD pedig mint társrendező támogatta.

v. Hegyi Gábor, a Vitézi Szék szavazati joggal bíró törzskapitánya

v. Falk Viktor (Cleveland) könyvének második részét ismertetjük

Lapunk 2016/4 számában ismertettük tagtársunk, **v. Falk Viktor** (Cleveland, *Kecskemét 1931) könyvének, az *“Of Fire, Iron and Blood. A Short History of the Royal Hungarian Honvéd Army in the Second World War”*-nak (Cleveland, 2016) megjelenését. Azóta Hargitai Péter, a Florida International University oktatója magyar és angol nyelven is közzétett, több helyen is publikált részletes ismertetést írt róla (pl. Irodalmi Jelen, 2018 július), *Honoring the Vanquished in the Language of the Victors* címmel. Köszönjük mindkettejük munkáját.

S most megjelent a könyv második része is, az *“Of Fire, Iron and Blood. Vol. 2. A Pictorial Chronicle of the Royal Hungarian ‘Honvéd’ Army 1920-1945”*. A tetszetős, jó minőségű képeket tartalmazó, 83 oldalas, sokévi kutatómunkával összeállított kötetet a szerző apósának, v. Szabadhegyi Ferenc vezérőrnagynak ajánlja. A mű célja a M. Kir. Honvédség II. világháborúbeli küzdelmeinek egy világnyelven is való ismertetése, mivel ezek eddig egyáltalán nem a valóságnak megfelelően szerepeltek. Ahogy a szerző írja: “A II. Világháborúnak nagy irodalma van, de mindig csak a győztesek szemszögéből. Rólunk magyarokról pedig vagy rosszat, vagy semmit. S ehhez még hozzájönnek a magyarországi kommunista hazugságok is... Ezt a nyilvánvaló hiányt próbáltam pótolni, különös tekintettel a már itt született, magyar származású, magyarul talán már nem jól beszélő fiatalokra.”

A kötet méltó és igazán színvonalas folytatása az első résznek. Megrendelhető a szerző címén, v. Falk Viktor, 1640 Columbia Rd., Westlake, OH 44145, USA. I. kötet: 35 dollár, II. kötet: 20 dollár, a kettő együtt 50 dollár.

Figyelem!

A szerkesztő új levelezési címe a következő:

**Dr. Tóth Gergely, Hadak Útján
6291 Bay Club Dr., #3
Fort Lauderdale, FL 33308
USA**

Mindamellett kérjük, hogy a közlésre szánt anyagot lehetőleg emailben, és egyszerű word programban megírva vagy sima emailszöveggént küldve juttassák el a hadakutjan@yahoo.com emailcímre. Megértésüket és természetesen a jövőbeni anyagokat is köszönjük!

Emlékezés két írással a kommunisták által 73 éve kivégzett v. Jány Gusztáv m. kir. vezérezredesre

Önként tért haza (Pilhál György, mno.hu)

Hetvenhárom éve, 1947. november 26-án hajnalban a régi Gyűjtőfogház udvarán végezték ki **Jány Gusztáv vezérezredest**, a második magyar hadsereg főparancsnokát. A népbíróság, mint működése során oly sokszor, koncepciók ítéletet hozott. Egy olyan katonaembert küldött a halálba, akit életében mintának tekintett, aki csak ismert. A Ludovikán kiváló eredménnyel végzett, szálfatermetű ifjú tiszt, aki már az első világháborúban kitűnt bátorságával, hazaszeretettel (s persze nem csatlakozott Kun Béla vöröseihez), számos formában kiállt a trianoni arcucsapás ellen.

A honvédség példaképét a kormányzó is nagyra értékelte, nem véletlenül bízta rá a második hadsereg vezetését. Arról nem Jány tehetett, hogy alig képzett, rosszul felfegyverzett csapatainak esélye sem lehetett megállítani a Donnál a többszörös túlerőt a kegyetlen tében. A szörnyű veszteségek nem az ő vétkei.

Hazatérése után visszavonult, nem volt hajlandó szolgálni sem a nácikat, sem a nyilasokat. A megszállás elől Nyugatra menekült, s bár az amerikaiak felajánlották, tartson a Horthy-csoporttal, nem élt a lehetőséggel. 1946-ban önként hazatért, bár pontosan tudta, mi vár rá. Azt mondta, ha egyetleneg ártatlanul vádolt magyar katonának könnyít azzal, hogy elmondja, mi történt a Donnál, bármi történjék is vele, vállalja. Katona volt, nem háborús bűnös. Tárgyalása előtt a Szabad Nép formálta a közhangulatot: doni hóhérnak, 140 ezer honvéd gyilkosának nevezte. Jellemző, hogy a kötél általi halált szovjet kérésre enyhítették golyóra... Amikor barátai megkérdezték tőle, honnan az ereje, így válaszolt: „Nem én vagyok erős, hanem aki mögöttem áll, Krisztus”.

(Forrás: pinterest.com)

Egy gyilkosság margójára (aristo.pestisracok.hu)

„Ki a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása által az Istent gyalázod-e?”

Pál apostol: Rómabeliekhez írt levél 2:23

1947 októberében a Budapesti Népbíróóság ítélethirdetésére gyülekeztek az emberek. Nem sokakat engedtek be a terembe, gyér és bizonyára válogatott hallgatóság, a vádlott és a védő, valamint a bíróság tagjai lehettek jelen. A vádlott nem volt más, mint vitéz János Gusztáv vezérezredes, a 2. doni hadsereg volt parancsnoka, akit a népbíróóság háborús bűncselekményekkel vádolt. A tábornok magas, vékony, arisztokratikus megjelenésű úr volt, aki mindig, még a vesztőhely árnyékában is adott a hibátlan megjelenésre. Szedett-vedett egyenruhás, puskás őrök kísérték a bíróságra és mikor megállt a terem ajtajában, hogy megigazítsa öltözkését, az egyikük meglökte és rászólt: „Mennyen má’!” A tábornok ránézett és halkán nyugodtan csak annyit mondott: „Én, teneked édes fiam, még az akasztófa alatt is kegyelmes úr vagyok!”

Így mesélte ezt nekem egy nagyszerű ember, M, aki maga is huszár őrnagy volt és nekem pedig a lovaglótanárom.

(Zárójel. János példátlanul gyors katonai karriert futott be. Vitézül harcolt az I. világháborúban, többször kitüntették, majd a hazaáruló Károlyi-kormány idején egy másik, méltatlanul elfeledett, nagyszerű katona, Kratochvil Károly parancsnoksága alatt küzdött az Erdélyt elárasztó oláh hordák ellen, amíg lehetett. Miután a székely hadosztályt a vörösök elárulták, maga is román hadifogságba esett. A kommunisták csúfos bukása után a Ludovika parancsnoka volt és 1940-ben lett a 2. magyar hadsereg parancsnoka. Életét, tetteit a történészek jól meghatározott csoportja a mai napig csúsztatásokkal, hazugságokkal csúfolja meg. Zárójel bezárva.)

A népbíróósági „ítéleteknek” csúfolt gyilkosságok kettős célt követtek. Egyfelől minél többeket ki akartak irtani az előző világ – a Horthy-fasizmus, ahogyan nevezték – vezető tisztségviselői közül, lefejezve az országot irányító elitet, helyet csinálva a cselédek és disznópásztorok véres uralmának, másfelől az akasztófákkal végképp meg akarták félemlíteni az orosz szuronyok árnyékában lapuló országot.

Jánynak nem voltak, nem is lehettek illúziói ügyének kimenetelét illetően. Már 1946-ban sem, mikor kérelmezte az amerikai megszálló hatóságoknál, hogy engedjék hazai bíróság elé állni. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy a népbíróság – a gyilkosok testülete – halálra fogja ítélni, hiszen addig is futószalagon gyártották a halálos ítéleteket. Önként tért haza, azért, hogy megpróbálja megvédeni egykori beosztottjait, akiket az ő parancsainak végrehajtásáért ítélték el. A per nevetséges, mondvacsinált és előre megírt volt, mint a népbírósági perek szinte mindegyike. Jányt kétrendbeli háborús bűncselekményekért ítélték el, ugyanakkor – ugyancsak az ítélet szerint – háborús bűncselekmény nem történt. Ennyit az ítélet megalapozottságáról.

Először felakasztani akarták, de – jellemző módon szovjet utasításra – végül golyó általi halálra ítélték. Kegyelemet nem kért „ezektől”, mert azzal beismerte volna bűnösségét, melyet végig tagadott. És bár a Népbíróságok Országos Tanácsa is szótöbbséggel kegyelemre méltónak minősítette, sőt a tanácsvezető bíró is kegyelemre terjesztette elő, Tildy, az akkori államelnök, a „palástos gyilkos” minden további nélkül elutasította ezt a kegyelmi kérvényt. Jány úgy fogadta a halált, ahogyan élt: bátran és egyenes derékkal. 1993-ban aztán a Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette a tábornok halálos ítéletét. Feltámasztani persze nem tudták.

Jányt a kommunista történetírás kente össze mindenféle vádakkal. Szimbólum lett belőle, a Horthy-fasizmus szimbóluma, akit 140 ezer magyar katona megölésével, halálba vezetésével vádoltak. És mivel ezt tanították az iskolákban, sokan ma is így tudják. Pedig csak az esküjéhez az utolsó leheletéig ragaszkodó, hűséges katona volt. Számára a parancs az megfellebbezhetetlen volt, és amint ő maga mindig betartotta, be is tartatta az alatta szolgálókkal. Tisztában volt a csapatai rossz felszereltségével, alkalmatlanságával, és számos alkalommal fordult Horthyhoz, a németekhez is azzal, hogy vonják ki az első vonalból a magyarokat. Nem hallgatták meg. Ő pedig – ahogyan katonához illik – tovább szolgált.

Élete, halála és emlékezete jól példázza a XX. század elhazudott, elfeledett történetét, azt, hogy a mai napig nem voltunk képesek igazságot szolgáltatni a halottainknak. Gyilkosaik mind ágyban, párnák között, magas kitüntetésekkel a mellükön haltak meg, kivéve persze azokat, akiket a saját elvtársaik végeztek ki, a rablóbandákban szokásos eljárás keretében.

Úr volt és katona, akit – mint ezt az egész szerencsétlen népet – a kommunizmus és a náciizmus pokoli malomkövei közé hajított a pusztító XX. század. Legalább mi őrizzük az emlékezetét.

Goór György (Sydney) 2020 őszén beküldött visszaemlékezése: 1944. október 15.

Kedves Gergő! A 1944. október 15-i események már régen a fejemben keringtek, és végre sikerült úgy-ahogy leírni azt, amire emlékszem. Tiszteletjes bajtársi üdvözléssel, Gyurka

Október a magyar történelem egyik emlékezetes hónapja. 6-án az Aradi 13-ra, 23-án az 56-os Forradalomra és Szabadságharcra, 15-én pedig az 1944-ben történt sikertelen esetre emlékezünk, de ez utóbbira ritkábban, pedig sorsdöntő volt. Íme a bizonyíték:

Részletek vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó 76 évvel ezelőtti kiáltványából (Forrás: Horthy Miklós: Emlékirataim, Buenos Aires, 1953):

„Amikor a nemzet akarata az ország élére állított, a magyar külpolitika legfontosabb célja volt a trianoni békeszerződés igazságtalanságának megszüntetése békés revízió által. A Népszövetséghez fűzött remények ezen a téren nem valósultak meg...

Magyarország földrajzi helyzete következtében német nyomás folytán sodródott bele a mai világháborúba, de nem voltak hatalmi céljaink, akár egy négyzetméternyi területet is elvenni bárkitől...

Ma minden józaneszű ember előtt nyilvánvaló, hogy Németország elvesztette a háborút. Minden

kormányának, amely felelős az ország sorsáért, le kell vonni a konzekvenciákat ebből a tényből, amint azt a nagy német államférfi, Bismarck is megmondotta: *'Egyetlen nemzet sem köteles feláldozni magát szövetségének oldalán.'*

Történelmi felelősségem tudatában, kötelességem megtenni minden lépést, amellyel elkerülhetem a további fölösleges vérontást... Aggodalommal eltelve vagyok kénytelen kijelenteni, hogy Németország már nagyon régen megszegte a szövetségi hűséget, amelyre velünk szemben kötelezve volt...

Ez év márciusában ... Hitler kijelentette, hogy Magyarországot német csapatok szállják meg és ezt keresztül is vitte, tiltakozásom ellenére, azalatt míg én Magyarországon kívül tartózkodtam.... *(Hitler tárgyalásra hívta Horthy Miklóst Klessheim-be 1944. március 17-én. A visszautazást a németek állítólagos légi riadók miatt késleltették. A megszállás 1944 március 19-én történt. G.Gy.)*

Mikor a háború már határainkhoz közeledett, és átcsapott határainkon, a németek továbbra is segítséget ígértek, de ismét megszegték ígéreteiket. Visszavonulásuk során az ország szuverén területén raboltak és romboltak...

Elhatároztam, hogy megvédem a magyar becsületet volt szövetségünkkel való viszonylatban, ámbar ez a szövetséges, ahelyett, hogy a beígért katonai segítséget nyújtotta volna, végül is megfosztotta a magyar nemzetet legnagyobb kincsétől: szabadságától és függetlenségétől. Értesítettem a német birodalom képviselőjét, hogy fegyverszünetet kérünk ellenfeleinktől és megszüntetjük az ellenségeskedést velük szemben...

A magyar hadsereg parancsnokait ennek értelmében utasítottam. A csapatok, híven esküjükhöz, továbbra is kötelesek engedelmeskedni parancsnokaiknak, akiket én neveztem ki. Minden becsületes magyart arra kérek, hogy kövesse ezen az áldozatot kívánó úton, amely Magyarország megmentéséhez vezet majd."

(A hadsereg parancsnokai: 1. vitéz lőfő dálnoki Miklós Béla, 2. primor dálnoki Veress Lajos és 3. vitéz Heszlényi József vezérezredesek, egy jelszóval rejtett parancsra vártak egyenesen Horthy Miklóstól, amit nem kaptak meg. G.Gy.)

A Honvéd Vezérkar Főnöke, vitéz nemes Vörös János vezérezredes nem továbbította a kiáltványt a csapatokhoz, azok a kavarodás, ellentétes hírek és parancsok után folytatták a reménytelen, élet-halál küzdelmet a szovjet csapatok ellen. Tekintet nélkül arra, hogy a német vezetőségben nem bíztak, a magyar csapatok harcoltak, féltve családjaikat a szovjet és most már román katonák kegyetlenségeitől, és önmagukat a szovjet hadifogságtól. A Haza sorsát féltve, saját jövőjükért is aggódtak. A Hírek szerint bizonyos fokig jogosan.

Most pedig személyes tapasztalataimról: 1944. augusztus 20-án a hadapródiskolából hazamehettünk hathetes nyári szabadságra. A román hadsereg augusztus 23-i „pálfordulása” miatt pár nappal később visszarendeltek. Letették a Honvéd Esküt, és kineveztek minket karpaszományos tizedeseknek.

Tekintettel a hirtelen beállt helyzetre, a Honvédelmi Minisztérium az 1944 őszére behívott 21 éves újoncokat nem az alakulatokhoz osztotta be, hanem hatalmas munkáshadsereget szervezett, gyors, másodlagos erősítési munkák elvégzésére. Az akadémikusok a Tisza vonalát szállták meg. Minket, hadapródokat a Hernád folyó völgyébe vezényeltek. Tartalékos tisztek voltak a zászlóalj- és századparancsnokok, és hadapródiskolások a szakaszparancsnokok. Vezérkari és műszaki tisztek, a műszaki hadapródokkal tűzték ki, jelölték ki a harckocsi akadályok, reteszállások helyét szeptemberben és október első felében. Mi, híradók kaptuk az összeköttetés feladatát. Engem a Hidasnémetiben székelő hadsereg parancsnokság hírközpont vezetésével bíztak meg.

Október 10-én megkezdődött Debrecenről délre a 10 napig tartó páncélos csata. A szovjet csapatok Nyíregyházától Kassa felé vonulása miatt beszüntették a Hernád völgyi erősítési munkálatokat, a Duna vonalát kijelölve új védőállások építésére. 12-ed magammal Vácra rendelték. Feladatunk a Váci püspökség majorjában, a hadsereg parancsnokságnak szállást biztosítani. Október 14-én, szombaton érkezünk meg és beszállásoltuk magunkat a már ott lévő német páncélgránátos zászlóalj mellé. Parancsnokunk Mikes Endre százados, mint rangidősre rám bízta a többi 18 éves hadapródot, Ő pedig elment Budapestre a családjához.

Egyikünk sem sejtette, hogy történelmi, nem mindennapi hétvége előtt állunk. Híradósok voltunk, rádiókat hallgattuk, mikor a Kormányzó úr kiáltványa elhangzott, majd katonaindulók következtek a rendes műsor helyett. A német katonák odajöttek hallgatni a rádiót, nem értették a beszédet és kérdezték, mi történik? Nagyon nehéz volt megfelelő és elfogadható választ adni. A feszültséget az oldotta fel, hogy délután visszaérkezett Mikes százados és bevonultunk Esztergomban lévő szálláskörletünkbe. Egy hónappal később aztán felavattak hivatásos híradó zászlósnak...

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztráliai „Zákó András” főcsoport vezetője, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettese, a Szent László Társaság (1861) és Rend ausztráliai törzsszéktartója jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2020 október-novemberi számából, kivonatolva:

Képek 1956-os megemlékezéseinkről 2020. október 21.-én a Magyar Klubban és 25.-én a DAMESZ rendezésében:

Részletek a főcsoportvezető ünnepi beszédéből:

Október elején megemlékeztünk az Aradi vértanúkról, a tizenhárom magyar honvédtisztről, akiket az 1848-49-es forradalom és szabadságharc leverése után, az abban játszott szerepük miatt Aradon kivégeztek. A II. világháború, az utána bekövetkezett irtózatosszerű „felszabadulás” pusztítása, a volt vezetőréteg kiirtása, a „békeszerződés” hadisarcai, az állandó szovjetorosz kizsákmányolás: halálra szánták a magyar nemzetet. A „magyar kérdés” már csak az idő kérdésének látszott.

És ez a testvértelen, baráttalan, árva nemzet, külföldi segítség, kölcsön nélkül, a verejtékével építette fel a rom országot. Az uralkodó kommunista párt fontos szerepet játszott ebben a munkában: ők forgatták a legfontosabb szerszámmot, a korbácsot...

Ennek a fáradhatatlan, leleményes, küzdő népnek volt annyi ereje 1956-ban, hogy halálos erejű csapást mérjen a hatalmas szovjet birodalomra. Az 1990-es csodálatos közép-európai felszabadulási folyamat 1956-ban indult el Magyarországon, hiába verték le akkor az orosz tankok – és hiába próbálta a nyugati közvélemény a feledés fátylát borítani a szabadságharcunkra.

A magyarok a csonka országban is kettős elnyomás alatt éltek. A szovjetorosz gyarmati uralom mellett a környező román és szláv népek rosszindulatú gyűlölete nemcsak az uralmuk alá sodort magyarságot, hanem a csonka ország népét is szeretné kiiktatni. A szovjet elnyomás elmúlt, de a szláv és román gyűlölet tovább forr.

1956 október 23.-án szakadt fel a kommunista elnyomásban sínylő magyar testvéreink meggyötört lelkéből nemzetünk szabadságvágya, olyan erővel, mely valójában megrázkódtatta az egész világot. Kegyelettel emlékezünk meg szabadsághőseinkről, vértanúinkról, akik oly bátran, elszántan életüket áldozták nemzetünk szabadságáért.

Ami azután következett: megtorlások, kivégzések, börtönbüntetések és munkatáborok. Emberek ezreinek, családok életének keréketörése, sokak hazájuk elhagyására kényszerítése. Hazafiak, neves és névtelen hősök, akiknek hazájukat elhagyva kellett új életet kezdeni, szó szerint a semmiből. (...) Az emigrációban született zászlóink egyike az MHBK zászló. Kérem Erikát, Margitot, Stellát és Marikát, akik az 1950-es években a Délausztráliában működő Kanizsai Dorottya táncsoport tagjai voltak, hogy tűzzék fel az MHBK zászlóra az emlékszalagot, amit v. Nagy Ákos pénztárosunk édesanyja, Magdi néni őrzött. (...)

A Magyar Harcosok Bajtársi Közössége, egy eredetileg segélyező világszervezet, amelynek csoportjai Észak- és Dél-Amerikában, Európában és Ausztráliában működnek. Magyar, II. Világháborús katonák szervezték 1947-ben, a Nyugat-európai emigrációban. A szervezet eredeti céljai ezek voltak: a hazafiúság ápolása, a szétszóródott magyar katonák közötti kapcsolattartás, egy keresztény-szellemű magyar kormány létrehozása, a kommunizmus ellen harc, és emlékezés, úgymint az emlékeztetés fenntartása azokra, akik a szabadságért és demokratikus elvekért életüket áldozták, avagy azokért üldözést szenvedtek.

Kedves Bajtársak!

Ezzel az adelaide-i Értesítővel elérkeztünk az ötvenedik évfolyam utolsó számához. Hosszú időszak ez, sok munka és kitartás az emigrációs életünkben. Az Értesítő kiadása előtt, húsz éven át a bajtársi összejövetelek és gyűlések jegyzetei örökítették meg a történeteket. Az Értesítő eleinte havonta, később kéthavonta és ettől az évtől kezdve pedig negyedévente jelentek meg és tartották köztünk a kapcsolatot.

A Kárpát-medencei honalapítás óta a Magyar Nemzet sok nehézséget kellett átéljen és a mi életünknek is megvolt a maga öröme és bánata. Sok minden másképp történt, mint ahogy elgondoltuk, de a reményt sohasem adtuk fel népünk sorsának jobbra fordulására. Most ismét a magyar népnek adatott a feladat a Kárpát-medence védelmére: a példaadó békességes élet és az igazság terjesztése.

Az 1950-es években működési szabályzatunk fontos célkitűzést fogalmazott meg az akkori időszaknak megfelelően. Különösen fontosnak tartom azt az időt, amikor az otthoni testvéreinknek nem volt meg az alkalmuk szólásszabadságra és ez a feladat az emigrációra hárult. Elődeinkkel mindent tőlünk telhető megtettünk a Nemzetünkért való küzdelemben. Hagyományaink megtartása és az ifjúság segítése a mai napig folytatódik. Ezt tették az Ausztrália más államaiban élő bajtársaink is.

Most, idősödő korunkban sem adjuk fel a Nemzetünkkel való törődést, de megtanultuk azt, hogy a Jóisten gondviselése nélkül emberi akaratunk nem elegendő céljaink elérésére. Ezért, őseink példájára, szemünket ne vegyük le Istenünkről, mert csak Ő adhat reményt a jövő számára. Tartsuk meg magunk

közt a jóakaratot és élünk az alábbi idézet üzenete szerint (Incze Dénes „A Szentek élete - Az esztendő minden napjára” című könyvéből):

„Külső cselekedeteink tökéletességét három erény jelenléte: a hűség, a pontosság, a szerénység biztosítja:

-a hűség helyez abba az állapotba, hogy semmit sem mulasszunk el,

-a pontosság késztet, hogy semmit se halasszunk el,

-s a szerénység, hogy mindent kedvesen és épületesen tegyünk.

Cselekedeteink belső oldalához szintén három rész szükséges:

-hogy mindent Istenért, Isten jelenlétében a Jézusra való tekintettel tegyük.”

Központi vezetői tisztségváltás

A Hadak Útján Híradóban olvashattuk Simonyi László lemondását a Központi Vezetői tisztségről, melyet 16 éven át töltött be. László bajtársunk jelezte velem szándékát, amikor alkalmam volt megköszönni Neki az áldozatos munkát, amit a közösségünkért tett hosszú éveken át. Dr. Tóth Gergely bajtársunk kinevezését örömmel vettem, szerintem Gergő ismeretségei, tapasztalata, és az elszántsága a Hadak Útján Híradó főszerkesztői munkájában reményt ad számunkra Közösségünk további működéséhez. Ausztráliai bajtársaink nevében gratulálunk Dr. Tóth Gergely bajtársunknak és Isten áldását kérjük központi vezetői munkájához.

Évi közgyűlés

Az évi közgyűlésünket ebben az évben, a Covid-járványra vonatkozó előírások szerint, nem tartottuk meg. A vezetőségi tagok a múltévi közgyűlés határozata szerint tovább folytatják tisztségüket. A Hadak Útján Híradó szerkesztésére, a Szent László Társaság (1861) és Rend támogatására, valamint a Kaláris néptánccsoport részére, ismét egyenként, 500 dollárt adományozunk.

Istentől áldott békés, örömteli karácsonyi ünnepeket és boldog újesztendőt kívánunk!

-Délausztráliai “Zákó András” Főcsoport: v. Altorjay-Arnoul Éva, Antal Ferenc és Éva, Berekalay Magdolna, Borbási Margit, Bödő György, Csejthey Marika, Dobozy Mariandl és István, Farkas Sándor, Fekete Árpád, Jakab G. István és Marika, v. Kiss Katalin, Kish Barbara, v. Lakatos Kálmán, v. Nagy Ákos, Nagy Ferenc, Robert Újházy Katalin, Scheer Jutka, Nt. Szabó Attila és Zsuzsa és Szalay Rózsa.

-Victoria-i bajtársaink: Dankó Ferenc, Huszár J-né, Mrena Teréz, Poór Erzsébet, Rigó Sándor és Edit, Sággy Imre és v. Szmolnik Lajos.

Mégegyszer a Magyar Királyi Fegyveres Erők Múzeumáról - visszatekintés

Lapunk 2019/4. (566.) számában nemrég írtunk a volt közismert gyűjteményről s annak utóéletéről. Itt Borbás Károlyné összefoglalóját olvashatják, aki maga is a gyűjtemény torontói gondozói és önkéntesei közé tartozott. Az elmondottak alapját néhai Prof. Koroknay Imre és néhai Borbás Károly, volt főszerkesztőnk 1998 decemberi beszámolója képezi.

Borbás Károlyné: A torontói Magyar Királyi Fegyveres Erők Múzeumáról

A torontói Magyar Királyi Fegyveres Erők Múzeuma a St. Clair Avenue-n lévő akkori Magyar Házban ritka gyűjtemény volt. Ritka, mert olyan anyagot tartalmazott, amiből nem sok maradt fenn, így kulturális-kutatási értéke sem elhanyagolható. A három termet betöltő gyűjtemény vitéz Szathmáry Károly és Dr. Szalontai Sándor hosszú éveig tartó munkájának eredménye. Dr. Nagy György akkori KMSZ vezető segítségével a kanadai kormány is támogatta a Múzeum helyiségeinek és üvegszekrényeinek kialakítását.

Az ünnepélyes megnyitás 1985. augusztus 17.-én történt. Az anyag nagy része a két világháború éveiből és a köztük eltelt időkből származik. Tartalmazza a Magyar Királyi Honvédség számos fegyvernemének ruháit, rangjelzéseit, kitüntetéseket, néhány fegyvert, történelmi nagyjaink fényképeit, történelmi eseményeket ábrázoló képeket. A M. Kir. Csendőrség egyenruhái, tárgyai is láthatóak voltak. Az utóbbiakért egy rosszindulatú honfitársunk feljelentést tett, amit azzal indokolt, hogy a csendőrség tárgyai sértik a Holocaustra emlékezőket. A csendőrök ruhái hagyatékok voltak, olyanokéi, akik békeidőben a törvényes rendet biztosították, a háború alatt pedig a deportáltak táborait kellett őrizték. A feljelentés után hivatalos ellenőrzést kaptunk, a ruhákat kissé módosítottuk s magyarázó szöveggel láttuk el angol és magyar nyelven.

A gyűjtemény legrégebbi anyaga egy Mária Terézia-kori testőregyenruha. Volt benne néhány kalandos történetű zászló, és katonai parancsokat, nyilvántartásokat is tartalmazott, valamint családi és katonai egyenruhás személyes fényképeket, tábori levelezőlapokat. Az anyagot az elmúlt ezer év során történt határváltozásokat bemutató térkép-sorozat és régi honvédő harcaink legendává lett jeleneteiről készült képsorozat egészítette ki.

Szép számú látogatónk jött, nemcsak Torontóból, hanem a környező városokból is, köztük magyar diákok tanáraikkal együtt. A megnyitás után minden szombaton és vasárnap fogadtuk a vendégeket, s a város vezetői is meglátogattak bennünket. Legtöbbször Dr. Szalontai Sándor kalauzolta az érdeklődőket. Remélhetőleg egyszer majd sor kerül a gyűjtemény szakszerű kultúr-történeti feldolgozására, és megteszi tudományos szolgálatát is.

A Magyar Királyi Fegyveres Erők Múzeumának gyűjteményét v. Szatmáry Károly végrendelete alapján és az akkori múzeumi bizottság kívánságára 2002-ben hazaszállították méltó helyre, a Budavári Hadtörténeti Intézet és Múzeumba.

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület vezetőségi hírei

Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke tájékoztatót, hogy “Dr. Szakály Sándor betegsége miatt lemondott eddig betöltött elnöki tisztéről, ám mint örökös elnök továbbra is a HOHE tagjaként segíti Egyesületünk tevékenységét. Megválasztottuk **új elnöknek Lévai Miklós ny. alezredest**, aki eddig a Székesfehérvári csoport vezetője volt. Én továbbra is alelnök maradok”.

Szakály professzornak köszönjük eddigi munkáját és kiállását, és további egészségbeni javulást kívánunk neki. Az új elnök urat és Nagy alelnök urat pedig köszöntjük és eredményes hagyományőrző munkát kívánunk nekik! – a szerkesztő

Gratulálunk Fekete Dénes miskolci bajtársunknak, lapunk állandó szerzőjének, a helyi Lengyel Nemzetiségi Önkormányzat volt elnökének, akit az elmúlt 25 évben a magyar- és a lengyel nép közötti kapcsolatok ápolásáért, elmélyítéséért Miskolc Megyei Jogú Város Közgyűlése Pro Minoritate díjban részesített. Köszönjük munkáját és folytatódó áldozatkészségét!

Megjelent Siposné Kecskeméthy Klára ezredes, professzor háromnyelvű Czetz Albuma, melyhez gratulálunk!

CZETZ-ALBUM - Czetz János honvéd tábornok nyomán Argentínában – A Colegio Militar de la Nación alapításának 150. évfordulója 1869–2019

Ahogy arról korábban beszámoltunk, a szerző háromtagú küldöttség élén tavaly ősszel anyaggyűjtésen Buenos Airesben járt, ahol díszvendégként részt vett a Colegio Militar de la Nación (az argentin 'Ludovika') Czetz tábornok általi megalapításának 150. évfordulóján is.

A kötet ismertetőjéből: „Kevés olyan nagy formátumú személyiség van, akit több nemzet is saját hőseként tisztel. A székely–örmény származású Czetz Jánost nemcsak a magyar nemzeti emlékezet és a magyarországi örmény közösség, hanem Argentína is a legnagyobbjai között tartja számon.”

lovag Kenyeres Dénes jelentései Kecskemétről:

Emlékezés és koszorúzás az 56-os mártír halálának évfordulóján

Kecskeméten 2020. szeptember 25-én tartottak megemlékezést dr. Szobonya Zoltán kivégzésének 62. évfordulója alkalmából. Az emlékezést a mártír családja és Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata szervezte. A megjelenteket Kissné Szobonya Csilla, a kivégzett hazafi lánya köszöntötte a Himnuszt követően. Szeberényi Gyula Tamás, Kecskemét alpolgármestere méltatta Szobonya Zoltán emberi nagyságát, az 1956-os Forradalomban való helytállását.

Hajagos Csaba történész, múzeológus, a HOHE és a Nemzeti Emlékezet Bizottság tagja, ünnepi beszédében elmondta, hogy Szobonya a Rákosi diktatúra idején mintegy 110 kuláknak bélyegzett embernek segített mint védőügyvéd. A Forradalom alatt Mélykúton megválasztották a forradalmi bizottság elnökének. Megakadályozta a lincselést, ezzel is a forradalom tisztaságát védte. A kommunista vérbíróság mindezek ellenére, koholt vádak alapján halálra ítélte, s 1958. szeptember 29-én a kecskeméti börtön

udvarán kivégeztette.

A megemlékezésen átadták a Szobonya Zoltán emlékérmét, amelyet Hajagos Csaba vehetett át kutatómunkája elismeréseképpen. Koszorút helyezett el a város nevében Szeberényi alpolgármester, a HOHE képviselője pedig e sorok írója. A Szózat zárta a rendezvényt.

Koszorúzás és főhajítás az aradi vértanúk emlékművénél Kecskeméten

A hős város a sokéves hagyományok szerint emlékezett, de ezúttal más helyszínen, az 1849. október 6-án kivégzett 13 vértanú tábornokra és az első magyar kormányfő mártíromságára. A Köztemetőben álló aradi vértanúk emlékművénél a Himnusz követően Murár Zoltán alezredes, a megyei Védelmi Bizottság referense mondott beszédet. Kihangsúlyozta, hogy a tizenhárom honvédtábornok személyisége, származása, meggyőződése kifejezte az akkori Magyarország társadalmi, etnikai sokféleségét. A bátor katonák az esküjük szellemében ragadtak fegyvert a Magyar Királyság függetlenségének védelmében. A szabadságharc idején pedig vállalták a harcot az idegen elnyomó hatalmakkal szemben.

A jelenlévő szervezetek, intézmények az emlékmű talapzatára elhelyezték koszorúikat. A város önkormányzata nevében Lévai Jánosné, Fekete Gábor, Király József és Dobos István, a megyei kormányhivatala képviselője Kovács Ernő kormánybiztos, a HOHE nevében pedig Kenyeres alezredes és Rigó Gyula helyezte el az emlékezés virágait. A Szózat után pedig felkeresték a díszsírhelyen lévő, kecskeméti 48-as hősök nyughelyét.

Lestár Péter, László Károly, Kiss József honvédszázadosok és Muraközy János gerillakapitány sírjaira koszorút helyeztek el a tágas hangjai és a Hagyományőr Egyesület korhű egyenruhába öltözött katonái tiszteletével.

Koszorúzás az 56-os Forradalom emlékére

A koronavírus-járvány miatt a hős városban rendhagyó módon emlékeztek meg az 1956-os forradalom és szabadságharc kitörésének 64. évfordulójáról.

Ünnepi beszéd nem hangzott el, viszont az emlékezés koszorúit a megjelent szervezetek, pártok képviselői elhelyezték az 56-os Emlékmű talapzatára. A város nevében dr. Szeberényi alpolgármester és néhány tanácsnok, a Történelmi Vitézi Rend képviselője vitéz Tiszavölgyi István törzskapitány, a HOHE nevében pedig e sorok írója koszorúzott.

A Kecskeméti Televízió az esti adásában felvételről sugározta az emlékműsorát, amelyet a helyi Tóth László Általános Iskola tanulói adtak elő az 1956-os forradalom és szabadságharc tiszteletére.

Ratkay Zoltán Imre, HOHE vezetőségi tag:

Az 1956-os kommunista sortűz áldozataira emlékeztek Mosonmagyaróváron

1956. október 26-án szörnyű dolog történt Mosonmagyaróváron. A határőrlaktanya előtt a védtelen, a Szózatot éneklő tömegbe lőttek a kivezényelt, máshonnan idehozott katonák. A legfiatalabb áldozat egy 12 éves fiú, a legidősebb egy 56 éves asszony volt. A fegyvertelen tömegben több, mint 100 áldozat esett. A mai napig nem tudjuk a pontos adatokat... Csak a vörös csillagot akarták verges leszedni a laktanya faláról. Harminc éve erre emlékezünk, akik elmegyünk a Gyásztérre a Golgotához.

Az idén is ott voltunk védőmaszkban több, mint százan. Az ünnepi beszédet Benkő Tibor honvédelmi miniszter mondta és katonai tiszteletadás mellett koszorúzott. "Ez a nap gyásznapja a magyar történelemnek is, hisz a helyszínen magyar ember oltotta ki magyar ember életét." Megbocsáthatatlan az, ami akkor itt történt, igaz, nem is kért senki bocsánatot. A megemlékezésen Zsódi Viktor piarista atya mondott imát az áldozatokért. Koszorúzott Dr. Nagy István agrárminiszter, Dr. Árvay István polgármester, a HOHE nevében pedig Ratkay Zoltán és Rempert László. Az intézmények, pártok, iskolák, civil szervezetek 45 koszorút helyeztek el katonai tiszteletadás mellett a Golgota köré. Köszönet a szervezőknek, és a Budapesti Katonai Díszszázad katonáinak a közreműködésért, amivel emelték megemlékezésünk színvonalát!

Fekete Dénes: Halottak napi koszorúzások Miskolcon

Miskolc Önkormányzata 2020. október 30-án koszorúzott a Halottak Napja alkalmából a Kolera temetőben, ahol az I. világháborúban elhunyt katonák nyugszanak. A kápolna falánál a város nevében dr. Ignác Dávid jegyző, az önkormányzat frakciói, dr. Pfliegler Imre tábori orvos, a kórház első igazgatójának leszármazottjai, illetve civil szervezetek képviselői helyezték el koszorúikat.

A Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja a Helyőrségi Hagyományőrző Egyesülettel közösen 2020. november 2-án szervezett megemlékezést a Szemere kertben lévő Doni kopjafánál. v. Feledy Péter elevenítette fel a történelmi eseményeket, majd Czel Ferencné egyesületi elnök vezetésével helyezték el a tisztelet és megemlékezés virágait, mécseseit az emlékoszlopnál.

Halottak Napján koszorúz a jegyző úr

A Doni kopjafánál

**Életének 91., házasságának 64. évében 2020. szeptember 3-án elhunyt Dr. v. Pintér
Tihamér m. kir. zászlós, rehabilitált mérnök főhadnagy**

Életed igazi katonasors volt, Te mindig katona maradtál.

A nagyváradi m. kir. „Gábor Áron” Honvéd Tüzérségi Hadapródiskolán első évének sikeres elvégzése után 1944-ben szabadságra mehettek. A háborús események következtében a tüzérségi tiszti iskola elhagyni kényszerült Nagyváradot. Ősszel Csabrendekre vonultak be, a fogatolt útegek itt kerültek elhelyezésre.

A kitelepítési parancs szerint az első szerelvény 1945. január 3-án indult a németországi Grossornba. A szovjet csapatok előretörése miatt gyalogmenetben Stettin irányában vonultak vissza. A Ludovika Akadémia tüzérosztályával együtt a Neue Brucktor Kasernében szállásolták el őket. A szovjet csapatok elől a bajorországi Tirschenruthba szintén gyalogmenetben érkeztek, ahol április 22-én amerikai

fogságba estek. Bad Keruznachban a tábor nem volt kialakítva, csak kerítés volt és itt tartózkodott kétszázezer ember. Tihamér a fogság alatt 30 kilót fogyott. A táborból, mint 18 év alatti fiataalt, augusztus végén elengedték, szüleivel az oberbayerni Marktzeulban találkozott, s 1945 év végén kerültek vissza Budapestre.

Édesapja, mint csendőr ezredes évekig ítélet nélkül volt internáló táborban. Tihamér rokonai támogatásával tette le az érettségit. A Műegyetem vegyészmérnöki szakán 3. éves hallgató volt, amikor szüleivel együtt Jászkarajenőre telepítették ki őket. Ebben az évben egyhónapos nyári katonai kiképzésre vonult be. 1952-ben vegyészmérnöki oklevelet szerzett. Első munkahelye az almásfüzitői timföldgyárban volt. Beosztásai: diszpécser, kutató laborvezető, majd feltárási osztályvezető. Műszaki doktori disszertációját Summa cum laude minősítéssel szerezte és főosztályvezető-főtechnológus beosztásba helyezték. 1964-ben Budapestre, az ALUTERV-be került, ahol főmérnök, az ajkai timföldgyár megvalósításának létesítményi főmérnöke lett. A horvátországi Zadar melletti obreváci timföldgyár létesítmény-vezetésére is megbízatást kapott. -Kitüntetései: A Munka Érdemrend ezüst és arany fokozata; Újítók és feltalálók aranyfokozata, Arany diploma. 1991-ben vonult nyugdíjba.

1991. november 9.-én a Kanizsa sörözőben megalakult a nagyvárad m. kir. „Gábor Áron” Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola Bajtársi Köre, melynek Ő is alapító tagja volt. Létszámuk egyre nőtt és a világ minden táján élő volt nagyváradiakkal együtt a szervezés végére 224 fő lett. A Vezetőségnek mindvégig vezetőségi tagja volt. dr. v. Pintér Tihamért 1997-ben előléptettek főhadnaggyá. A Szent Borbála Tüzér Alapítvány kuratóriumának elnöki tisztét is betöltötte. A kelenföldi Szent Gellért templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra. (Beküldte Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke.)

Könyvajánló: Oroszlán a Pumák között (vitéz nemes Molnár László 1921-1944)

Ebben az emlékkönyvben egy huszonhárom évet élt fiatal hadnagynak, a magyar haza egyik legkiválóbb repülő ászának állítunk örök emléket. E könyv a fellelhető dokumentumok segítségével nyomon követi Molnár László életútját, kisgyermekkorától iskolás évein át korán bekövetkezett hősi haláláig. Élő közelségbe hozza a soproni Rákóczi cőgeráj szorgalmas növendékét és kiváló sportolóját, a kassai Horthy Miklós Repülő Akadémia fiatal hallgatóját, az ifjú hadnagyot, aki tudatosan vállalta a haza védelmét mindhalálig.

Munkánk abban különbözik a korábban megjelent hadtörténeti vonatkozású kiadványoktól, hogy közli Molnár László hadnagy szinte valamennyi, a harctérről írt, eddig még a nagyközönség számára ismeretlen, publikálatlan levelét, melyekben 1943 augusztusa és 1944 februárja között számolt be a keleti fronton aratott légi győzelmeiről. Közlésre kerül a haza légterének védelmében született naplószerű levelezése is, melyet még édesapja, dr. nemes Molnár Gyula ny. ezredes szeretett volna sajtó alá rendezni.

A szerzőt akkor érte a legnagyobb kitüntetés, amikor a még élő hozzátartozók betekintést nyújtottak féltve őrzött családi archívumuk kincseibe. A családi gyűjteményekben fennmaradt levelek, tábori lapok szövegét teljességükben, változtatás nélkül közöljük. A közlésre került dokumentumokat több helyen magyarázattal láttuk el, hogy bemutassuk, miként látta egy fiatal, de harcokban már edzett vadászrepülő mindazt, amit ma történelemnek nevezünk. Együtt szállunk gépébe, és együtt harcolunk a legendás Pumákkal a fagyos téli orosz égen; vállalva védjük a magyar légteret 1944. június 14.- e és augusztus 7.- e között.

Molnár László tudatosan, családja hagyományaihoz híven és méltóan választotta élethivatásul a katonatiszti pályát. Büszke volt az I. világháborút végigharcoló édesapjára, a kiváló katonaszobrászra, és annak valamennyi katona-felmenőjére. Szorgos, kitartó munkával vált az egyik legeredményesebb magyar vadászrepülővé. Bátor, határozott, lovagias és szókimondó ember volt. Hősi halála óta valóságos legenda

övezi emlékét. A szerető édesapa emeltette, légszaváros sír alatt több mint 75 éve alussza örök álmát a fiatal posztumusz főhadnagy, akit soha nem felejtettek el – különösen a soproniak nem. Diákkorom óta emlékszem én is a róla mesélő emberekre. Sírjára az emlékét őrzők azóta sem felejtenek el mécses, friss virágot helyezni; a legendás légszavart halála napján koszorú díszítette még a legmostohább időkben is! E könyv lapjain Molnár László szűkre szabott életének története elevenedik meg. Több mint 100 fénykép és illusztráció színesíti, teszi életszerűvé a róla szóló fejezeteket. Köszönet érte a még élő családtagoknak!

Sopron, 2020. november

Dr. ifj. Sarkady Sándor Ph.D.

A könyv megrendelhető a Kard és Penna kiadóhónlapján! www.kardespenna.hu

(A néhai főhadnagy Ferenczy Klára ausztriai olvasónk nagybátyja és keresztapja volt – a szerk.)

A tizedes hazatér

KEGYELET – LAPUNK CIKKE ALAPJÁN SIKERÜLT AZONOSÍTANI ESZTIKE FÉRJÉT, A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ ISMERETLEN KATONÁJÁT

Magyar Nemzet Online, 2020. október 3.

Maruzs Roland, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum Hadisírgondozó Igazgatóságának osztályvezetője:

A nyár közepén Sülysáp határában megtalált három magyar ejtőernyős katona földi maradványai és az egyikőjükénél előkerült, „Eszti 1942” vésetű karikagyűrű komoly publicitást kapott a világháló magyar portáljain, és a Magyar Nemzet augusztus 15-i Lugasa is hírt adott róla e sorok írójának Eszti a csatamezőn című cikkével. Ez utóbbi váratlan eredménnyel járt.

Az augusztus folyamatos kutatással telt el a vonatkozó levéltári dokumentumokban, hogy a gyűrű tulajdonosának a kilétére fényt derítsünk. Első körben a Hadtörténeti Intézet és Múzeum őrizetében lévő katonai nyilvántartások kerültek górcső alá. A HM 22. veszteségi osztályhoz 1944-ben leadott veszteségi jelentéseket, az ezekből képződött veszteségi kartonokat és okmánygyűjtőket, valamint a veszteségi lajstromokat is megvizsgáltuk. A korabeli harcjelentések, hadműveleti leírások bizonyították, amint az exhumálás során előkerült ejtőernyősjelvény is, hogy az 1/I. ejtőernyős-zászlóalj katonái harcoltak a térségben, és a három katona is ott teljesített szolgálatot. Ezért adatbázisba rendeztük a zászlóalj veszteségeit, és kiszűrtük azokat, akik Sülysáp és Isaszeg térségében haltak hősi halált vagy lettek eltűntnek nyilvánítva.

A veszteségi kartonokon általában feltüntették a feleség nevét is, ezért a gyűrűbe vésett név alapján megvizsgáltuk az összes olyan személy veszteségi kartonját, aki 1944 novemberében Sülysáp és Isaszeg térségében halt hősi halált. Az eltűntek körében is elvégeztük a kutatást, de Eszter nevű feleség egyik kartonon sem szerepelt.

Közben a Honvédelmi Minisztérium közösségi oldalán megjelent felhívásnak és az interneten megjelent cikkeknek köszönhetően számos bejelentés érkezett, hogy ki lehetett Eszti és a kedvese, aki a tápiósápi határban halt hősi halált, de ezek rendre tévesnek bizonyultak.

Míg nem augusztus 23-án e-mail érkezett a Hadtörténeti Intézet és Múzeum Hadisírgondozó Igazgatóság fiókjába. Az elektronikus levél írója a Lugasban publikált augusztus 15-i írást elolvasva döntött arról, hogy megkeres minket. Sorait látva nagy izgalom lett úrrá rajtunk, mivel olyan tényeket közölt benne, amelyek - alapján elképzelhető volt, hogy a gyűrű tulajdonosa azonosíthatóvá válik. Az e-mail írójának a nagypapját, Nagy Endre tizedest 1944 májusában hívták be az 1/I. ejtőernyős zászlóaljhoz, és 1944. november 17-én

halt hősi halált Tápiósáp határában. Felesége keresztnéve Eszter volt, akivel 1942-ben kötöttek házasságot! Az alakulat, a helyszín, az időpont és a gyűrűbe vésett női név is egyezett, ami arra utalt, hogy Nagy Endre azonos lehet az általunk megtalált hősi halott földi maradványaival. Az is kiderült a levélből, hogy Eszter már nem él, de a gyermekük még igen, aki az e-mail írójának az édesanyja.

Egy zavaró tény volt, amelyet tisztázni kellett, ez pedig egy olyan bejegyzés, amely szerint Nagy Endrét az isaszegi temetőben helyezték végső nyugalomra. Ezt a dátum nélküli bejegyzést a veszteségi kartonon tüntették fel, ugyanakkor egy 1954-es vélelmezett holtta nyilvánításra utaló bejegyzés is ott volt a karton hátoldalán. A kutatást ezek után ennek a személynek az irányában folytattuk. Nagy tizedes lányával és unokájával személyes találkozót beszéltünk meg a kisvárosban, ahonnan Nagy Endre is származott. Megható találkozásra került sor az alföldi településen, hiszen a ma már idős hölgy mindössze egyeztetendő volt, amikor elvesztette édesapját. A családi archívumban szerencsére nagyon sok irat maradt meg, így kétséget kizáróan hiteles dokumentumok támasztották alá az e-mailben leírtakat. Az iratok és a fényképek mellett még egy bekeretezett oklevél is előkerült, amely igazolta, hogy Nagy Endre tizedes 12 ejtőernyős ugrást hajtott végre.

Azzal váltunk el, hogy a kutatás további eredménye alapján tudjuk majd megtenni a következő lépést, de ehhez meg kell még vizsgálni az isaszegi betemetésre vonatkozó iratokat. Az eltemetéssel kapcsolatos kutatást elvégeztük a polgári, az egyházi anyakönyvekben, és a rendelkezésre álló források alapján bebizonyosodott, hogy Nagy Endre eltemetésére valójában nem került sor az isaszegi temetőben, így az arra vonatkozó bejegyzés téves, vélhetően adminisztrációs hiba folytán került a kartonjára.

A kutatás eközben kiterjedt a harchelyzetre és a tizedes halálának a körülményeire is. Kiderült, hogy Nagy a zászlóalj páncélromboló szakaszában teljesített szolgálatot, vagyis alapfeladata volt az ellenséges páncélos erővel közvetlenül felvenni a harcot, a veszteségi kartonon pedig harcokcsíagyú-találat szerepelt a halál okaként. Azt egyébként már a csontozaton látható sérülések is alátámasztották, hogy nagyobb űrméretű akna, esetleg tűzérési vagy harcokcsigránát okozta a katona halálát. A lezajlott harceseményeket is megpróbáltuk rekonstruálni. A vonatkozó magyar és szovjet források arról tanúskodnak, hogy a magyar ejtőernyősök szovjet elitcsapatokkal álltak szemben, jelesül a szovjet 108., majd 109. gárda-lövészadosztály alakulataival, amelyek szintén komoly veszteségeket szenvedtek el a harcok során. A szovjet iratokban egy helyen így írnak erről:

„A 10 napos intenzív harc eredményeként a hadosztály 22 km-t haladt előre és november 15-re elfoglalta az Irsa–Tápiósűh–Barlag vonalat. Ezen idő alatt a hadosztály számottevő veszteségeket szenvedett. Elég annyit mondani: 17 századnál kellett feloszlatni a pártszervezeteket.”

A Hadtörténelmi Levéltár igazgatója – Számvéber Norbert alezredes – segítségével kirajzolódtak az 1944. november 17-i hadi események, vagyis Nagy Endre tizedes halálának a napjáról is pontosabb képet kaptunk. A korabeli szovjet hadműveleti iratok szerint a szovjet 1897. önjáró tüzérezred aznap 16 üzemképes SzU–76M önjáró löveggel támogatta a 109. gárda-lövészadosztály 306. gárda- és 309. gárda-lövészezredét. Nagy Endre tizedes eltemetési helye a 309. gárda-lövészezred támadási sávjába esett. Az alakulat név szerinti veszteségi jelentésében és a veszteségi kartonon szereplő „harcokcsilövedék”, amely kioltotta a tizedes életét, így minden bizonnyal az egyik szovjet önjáró löveg lövedéke volt.

Összességében elmondhatjuk, hogy a megvizsgált források, a sírmellékletek, valamint a család által elének tárt iratok alapján kijelenthető, hogy a Sűhsáp határában 2020. július 31-én feltárt, M0064 számon jegyzőkönyvezett földi maradvány azonos a hősi halott Nagy Endrével. A szántóföldön hevenyészve eltemetett három ejtőernyős közül így egyikőjüket sikerült azonosítani, és a család kérelmére a földi maradványai hazakerülnek, a tizedes szülővárosában lel végső nyugalomra. A vele együtt megtalált két bajtársa a sűhsápi temetőben kap méltó nyughelyet.

HALÁLOZÁS

-Életének 98. évében, 2020. okt. 5-én Los Angelesben elhunyt hűséges olvasónk, **Irsay Nandine**. Öccse Irsay György m. kir. huszártiszt, rehab. ezredes volt, aki két évvel ezelőtt hunyt el Miami-ban. Megszenveték a háború utáni kommunista üldöztetést és kitelepítéseket, de magyarságukhoz és hazájukhoz életük végéig hűek maradtak. Unokabátyja pedig v. Lakatos Kálmán Adelaide-ben élő bajtársunk és olvasónk, akinek édesapja vitéz csíkszentsimonyi Lakatos Géza (Budapest, 1890. április 30. – Adelaide, Ausztrália, 1967. május 21.) m. kir. honvéd vezérezredes, miniszterelnök volt.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-**Az I. Világháborús hősi áldozatok adatbázisa:** katonahoseink.militaria.hu/search (Beküldte Jackovics Tamás, Oakland, Kalifornia.)

-**Nagyértékű felajánlás a Hadtörténeti Intézet és Múzeum részére** 2020. július 28. A Komáromban élő Legát István, a Történelmi Vitézi Rend tagja, saját gyűjteményének értékes darabjait, az amerikai felügyeletű bajorországi Pocking körzetében működő magyar hadifogolytábor táborigényének teljes, épen megőrződött, eddig ismeretlen példányait ajándékozta a múzeumnak. A Pockingi Híradó az 1945. június 30. és augusztus 5-e közötti táborélet időszakát öleli fel. Az újság híreket, parancsokat, de kulturális és sport híreket is közölt. Felelős szerkesztője Lévy Győző repülő százados, főszerkesztője Hajnal Ferenc repülő főhadnagy volt. (Beküldte: v. Zsáka Marietta)

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke jelentette**, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend **„Mit jelent nekem 1956?” címmel alkotói pályázatot hirdetett**. A nyertesek kiválasztásáról a pályázat díjazását biztosító képviselői hoznak döntést: Pintér Kornél elnök (Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet), Szabóné dr. Jámor Eszter író, nagycsaládos édesanya (5 tornacsuka mesés útikönyvek) és Puskás Zoltán igazgató (Balaton-felvidéki Nemzeti Park).

-**A régi katonai lovaskultúrát szeretnék feléleszteni a Szilvásváradon készülő honvédhuszárok. A Magyar Honvédség díszegységében élesztenék újra a magyar huszárságot.** A közelmúltbeli loárverésen mutatkozott be először nyilvánosan a Honvéd Huszár Díszlegység előkészítő törzse, amely idén július elsején kezdte meg a munkáját a szilvásvárad Lipicai Lovasközpontban. A produkcióban szerepelt egyebek között díjlovaglás, díjugratás, lándzsás bemutató, illetve kardos ügyességi feladat. -A Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor nevét viselő Budapest Helyőrség Dandár 32. Nemzeti Honvéd Díszegységének parancsnoka, Ádám Barnabás ezredes elmondta, a honvéd huszár díszlegység szerepel a Kincsem Nemzeti Lovasprogramban is. -Magyarországon 1945-ben megszűnt a huszárság, később, 1954-ig csak szovjet típusú lovasság volt. A hazai köztudatban és a katonai szakirodalomban kevésbé élnek azon huszáralakulatok, melyeknek létrehozásában részt vett vagy jelentős példával szolgált a néhai magyar huszárság. E huszárezredek közül a XXI. században is működik Dániában a magyar alapítású Gárda huszárezred. Franciaországban pedig a Bercsényi ejtőernyősök, a Chamborant illetve az Eszterházy ezred. Hollandiában a Boreel huszárezredet magyar mintára szervezték, és Kanadában is négy működik. Szintén magyar mintán alapulnak az Egyesült Királyságban a Királynő Huszárai és a Király Huszárainak jogelődjei. (...) Jelentős szakmai támogatást kaptunk Dallos Gyula örökös magyar bajnoktól, az Agrárminisztérium miniszteri biztosától, a Készenléti Rendőrség lovas alosztályától és a Magyar Huszár és Katonai Hagyományörző Szövetségtől, amely már 1991 óta őrzi a tradíciókat – választa Ádám. (...) (Tóth Balázs, heol.hu, beküldte v. Zsáka Marietta.)

-**Zrínyiek a Haza szolgálatában** - Látványos kiállítással emlékeznek a költő, hadvezér és államférfi Zrínyi Miklós születésének 400. évfordulójára a **NKE Hadtudományi és Honvédtisztképző Karán**. A „Zrínyiek a haza szolgálatában” című kiállítás a HHK oktatóinak, munkatársainak Zrínyi öröksége iránti elkötelezettségét, szenvedélyes gyűjtő, tudományos kutató és feldolgozó munkájának eredményeit mutatja be. (Beküldte Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke.)